

van „tenminste een belangrijke tweede rangs mogendheid“.

„Het niet parasiteren op onze grote bondgenoten“, maar „een volledige vloot“, o.m. van „groot en klein materiaal“.

Verder dat de staat „het kleine en gemiddelde bedrijf onder de armen gript en steunt.“ „Daarbij is het natuurlijk zelfbedrog om aan staatspensionering te denken.“

„En de noodzaak dringt zich dus op om, indien mogelijk, tot sociale hervormingen te geraken, die het staatsbudget niet onnodig — of liever voorshands onmogelijk — belasten.“

Dat „indien mogelijk“ is hier al bijzonder typerend. Verder?

Ach, wat zouden we verder gaan. Het sprookje is niet eens een sprookje. Het is alleen de werkelijkheid gezien door de bril van een intellectueel kleinburger. Van een man, die eens meende communist te zijn. Die afrekenende met de de menheid tot hoger trap van ontwikkeling voerende klassenstrijd en die nu gedachten over de kapitalistische strijdmiddelen van vloten en klein en groot materiaal, atoombomben enz. in zijn arme oude hoofd ronddraagt en poegt te propagieren.

En wanneer hij meent het crypto-fascisme te moeten bestrijden door middel van de democratie, dan volgt er slechts wat geleuter over het breken van oude en het lijmen van nieuwe partij-potjes.

„1940—1945. Een Analyse van het Verzet“. Uitgave Allert de Lange.

Degene, die weinig of niets van „de techniek van de verzetsgroepen afweet“, vindt in dit boek wel enige wetenswaardigheden.

Voor zoverre het hem of haar tenminste thans nog interesseert welke verschillende verzetsgroepen er tijdens de bezetting bestonden (van dez met politiek karakter worden genoemd, blz. 33 „de groepen om Spartacus, Trouw, De Waarheid“). Er wordt nagegaan het verschil tussen „burgerlijk“ en „gewapend“ verzet; hoe getracht werd het ambtenarencorps bij de sabotage-maatregelen, b.v. tegen de arbeidsinzet, te betrekken in hoeverre dit slaagde, hoe de vervalsing van persoonsbewijzen geschiedde; het verzorgen van onderduikers met distributie-bescheiden; welke maatregelen er werden genomen om de bedoeling van de bezetters met de invoering van de tweede stamkaart te doorkruisen, en dergelijke meer.

Het woord „Analyse“ geeft het boek 'n pretentie, waaraan de inhoud slechts zeer matig beantwoordt. De strekking is nationalistisch; het enige perspectief dat de schrijver openen is: een volgende keer(!) moet het burgerlijk verzet beter worden georganiseerd.

Ingezonden opmerking

Over het laatste nummer oordelen de abonnees die ik hun krant bezorg, heel gunstig. Bij navraag bleek dit oordeel te zijn ontstaan doordat er minder dan voorheen gewaakt is met algemeenheden, geïkte termen; vervelende herhalingen en wat men „leuzen“ zou kunnen noemen.

Het is niet alleen het beginsel, maar vooral de wijze waarop dit je wordt voorgezet, dat het peil van een revolutionair arbeidersblad bepaalt. geloof ik. Klaar en eenvoudig van bouw en taal, zonder de „ouwe koek“ als aanhangsel, moeten ook de, voor de slecht-onderwezen arbeiders vaak moeilijke en toch onmisbare artikelen geschreven zijn. Daarom moeten de schrijvers en schrijfsters er nog meer op letten vooral zakelijk te blijven en niet plotseling aan het eind, als 'n goochelaar die 'n publiek verrassen moet, 'n rood vlaggetje uit de „lege hoed“ te toveren. Twee voorbeelden: een uitdrukking: „gemeenschappelijke noemer“, die wat geleerderig aandoet. Dan het, wat inhoud en zeggingswijze betreft, onmisbare stuk „Het Fascisme marcheert“: het heeft eindzinnen als twee, geheel overbodige, dikke uitroepetekens. Misschien meent de redactie dat de lezers over zulke kleingheden niet moeten vallen. Maar... die kunnen typerend zijn voor het feit, dat ook de Spartacusleden nog allerlei hebben af te leren dat ze overhielden uit „het oude“. Zelfkritiek is in de revolutionaire beweging geen luxe.

Bezorger A'dam-Oost.

VERGADERINGEN

Spartacus lezers van Enschede houdt de avond van 4 Februari vrij. Zeer belangrijk onderwerp. V.S.V. Amsterdam-Zuid. Maandag 21 Januari. Gebouw Westeinde 3. Aanvang half acht. Onderwerp: Spanje en de democratie. Leden toegang vrij. Niet-leden 10 cent entree. V.S.V. Amsterdam-Oost. Over „Indonesië en het Nederlandse kapitalisme“ op Maandag 21 Jan. in „De Tunnel“, Borneostraat 4. Aanvang 8 uur. Introducties ook aan de zaal ad 10-ct. Jongeren komt ook want met jullie willen wij in het bijzonder graag van gedachten wisselen! Verwarmde zaal.

V.S.V. Arnhem.

Zondag 20 Januari, aanvang 10 uur, in Café „Passage“, Velperplein. Onderwerp: Franco Spanje en de houding van de „democratie“.

V.S.V. Zaandam.

Donderdag a.s. 24 Januari. Reigerstraat. Zaal verwarmd. Aanvang 8 uur.

Onderwerp: Discussie over het weekblad Spartacus.

V.S.V. Rotterdam-Rechter Maasoever.

Zondag 27 Januari a.s., aanvang 10.30 uur v.m. Zaal open 10 uur.

In de zaal Stam de Jong, Heemraadplein (Noodgebouw). Onderwerp: Wat wil de Spartacus-beweging. Toegang voor alle lezers van Spartacus.

26 Januari 1946

Prijs 15 cent

6e Jaargang - No. 4

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur:
TJEERD WOODSTRA
Adm.: Uitgeverij „De Vlam“ - Amsterdam

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Adres red. en adm. Utrechtsestraat 44
Postgiro 168797 ten name van
Uitgeverij „De Vlam“ - Amsterdam

★ ONGENODE GASTEN

Als men niet uitgenodigd is, moet men niet komen. Slechts 51 gasten waren in Londen genodigd, voor wie zowel zetels in de eerste vergadering der N.V. U.N.O., als hotelkamers gereserveerd werden. Dat betekent natuurlijk niet, dat er precies vijftig personen naar Londen reisden. Er kwamen delegaties uit vijftig landen, om in de hoofdstad van Groot-Brittannië de eerste constituerende vergadering der U.N.O. te beleggen.

Wat het is, U.N.O.? „United Nations Organisation“, Organisatie van de Verenaties, wil deze afkorting zeggen. Men kan het den lezer niet kwalijk nemen, dat hij de vele afkortingen niet meer uit elkaar kan houden. Er zijn er te veel. Daar heb je bijvoorbeeld U.N.R.R.A. Niemand zal zich zo zonder meer kunnen voorstellen, wat deze letters op de goed kledende officiers-uniformen te betekenen hebben, zeker niet als hij met de bezigheden, en zeer zeker niet, als hij met de gezindheid van deze waardigheidsbekleders nader kennis gemaakt heeft. Voor kort heeft men 600 van hen moeten arresteren, en generaal Morgan, de U.N.R.R.A.-hoofdman in bezet Duitsland, werd wegens anti-semitische uitlatingen van zijn post ontheven. En U.N.R.R.A. betekent: United Relief and Rehabilitation Association, wat zoveel zeggen wil als een vereniging der Verenigde Naties met het humane doel, hulp te brengen en den ontrechten weer recht te verschaffen. Toen men, het was nog tijdens de oorlog, de vereniging stichtte, dacht men natuurlijk niet, en zeker niet in de eerste plaats, aan een werkverschaffing voor gedemobiliseerde officieren en dergelijke, maar aan de noodzakelijkheid, de verwoeste gebieden te hulp te komen. Te recht verwachtte men hongersnood en epidemieën. U.N.R.R.A. is nu niet meer de afkorting voor de naam van een humane vereniging, tenminste niet voor diegenen, die aan de vermeende menselijkheid van deze, tot zelfstandigheid uitgegroeide afkorting, appelleren.

Afkortingen zijn modern. In de „goede ouden tijd“ golden ze — niet altijd zonder

reden — als een bewijs voor onsoliditeit. Men zag er iets onpersoonlijks in, iets anonyms, en ook dat met recht. De nieuwste fase van het kapitalistisch systeem verdrong meer en meer de persoonlijke verantwoordelijkheid, niet alleen formeel, maar ook in werkelijkheid. Afkortingen hebben haast het karakter van fantasienamen. Wij denken hierbij o.a. aan de KOMINTERN, de afkorting voor „Komunistische Internationale“. Er was werkelijk veel fantasie voor nodig, om in de KOMINTERN nog de sporen van een communistische Internationale te ontdekken. Wij hadden het zoeken naar deze sporen al opgegeven, voor men in Moskou de opheffing van deze afdeling van het ministerie van Buitenlandse Zaken decreteerde.

In Londen hebben we dus weer met een

moderne afkorting, n.l. met de U.N.O. te maken, een firma met op 't ogenblik 51 aandeelhouders, tot welker oprichting in San Francisco, aan de vooravond der Duitse capitulatie, in 't voorjaar 1945, plechtig besloten werd. Het doel van deze onderneming is de verbeterde voortzetting der bankroet-gegane liga van Genève, van de enigszins onzalig ontslagen Volkenbond. De zaak zal op betere wijze voortgezet worden. Vooral dit: de U.N.O. zal ook over machtsmiddelen beschikken, om eventuele vredes-verstoorders met voldoende kracht te kunnen tegemoet treden. Met dit doel werd een veiligheidsraad in 't leven geropen met vaste en afwisselende leden en voorlopig nog omstreken bevoegdheden. Ook in een economische Raad is voorzien. Deze wordt een dezer dagen aan de taak gezet, te zorgen, dat internationaal de uitbuiting zo gelijkmatig mogelijk voortgaat. Officieel luidt de term natuurlijk anders. Daar wordt gesproken van het recht op arbeid en een minimum van welstand zonder onderscheid van ras, geloof, enz.

VAN SLAVENMAATSCHAPPIJ TOT ARBEIDERSMACHT

Het is ons mogelijk gebleken de verkoopprijs van deze nieuwe uitgave terug te brengen tot f 0.90 en de in-tekenprijs op f 0.70.

De abonnees worden verzocht daarmee bij hun intekening en het overmaken van geld rekening te houden.

Tevens delen wij mede, dat de intekening van de twee nieuwe uitgaven — dus ook die van „De arbeidersraden“ — verlengd is tot 15 Februari a.s.

Tekent dus allen vóór die datum in. Bestellingen, die na die datum inkomen, worden uitgevoerd tegen de hogere verkoopprijs.

DE ARBEIDERSRADEN

Bij de uitgeverij „De Vlam“ is een werk over „De Arbeidersraden“ in druk, dat ongeveer 300 bladzijden omvat. De inhoud is meer dan in de titel is uitge-

De vijf afdelingen van het werk ten: De taak. De strijd. De ge-aachte. De vijand. De oorlog. Hiervan is nu de intekening op De taak en De strijd opengesteld (f 1.—), die samen in één bundel verschijnen. De rest verschijnt spoedig hierop ook in één bundel. Ten slotte worden echter ook exemplaren als één geheel voor de ver-

koop gereed gemaakt. Maar dat duurt nog even.

„De Taak“ geeft een beeld van de taak, waarvoor de arbeidersklasse nu staat, dat is de omvorming van de kapitalistische tot communistische maatschappij. „De Strijd“ laat ons het verloop van de oude arbeidersbeweging in haar opkomst en ondergang zien, terwijl de grondslagen van de moderne klasse-beweging worden uiteengezet.

„De Gedachte“ behandelt de geestelijke stromingen ten opzichte van de arbeidersbeweging, de Russische opvatting van het marxisme, het rassenvraagstuk, de nationaliteitskwestie.

„De Vijand“ meet de kracht en de opvattingen van de burgerlijke klassen in de verschillende landen. We zien hier de maatschappelijke ondergrond van het verschil in denken tussen b.v. de Duitse, de Engelse, de Amerikaanse enz. bourgeoisie, waarbij ook het nationaal-socialisme en het fascisme wordt behandeld.

Het laatste stukje over „De oorlog“ geeft enige perspectieven omtrent de Aziatische ontwikkeling. Daar het boek in de oorlog geschreven is, kon hier alleen globaal op die laatste kwestie worden ingegaan.

UITGEVERIJ „DE VLAM“

UTRECHTSCHESTRAAT 44 - AMSTERDAM-C.

Einde Januari verschijnen bij onze Uitgeverij twee belangrijke werken:

In opdracht van de Communistenbond „Spartacus“ komt het laatste in de-illegaliteit samengestelde geschrift uit:

Van Slavenmaatschappij tot Arbeidersmacht

Prijs f 1.—

Verder verschijnt als afzonderlijk geschrift het eerste en tweede deel van het (naderhand ook als geheel uitkomende) boekwerk van de hand van P. AERTSZ:

De Arbeidersraden

Prijs f 1.25

De verzending zal in het algemeen tegen 1 Februari a.s. kunnen beginnen

Wij menen echter goed te doen de lezers van het Weekblad „Spartacus“ in de gelegenheid te stellen op beide werken in te tekenen, waardoor zij er van verzekerd kunnen zijn dat zij voor de eerste toezendingen in aanmerking komen. Bovendien kan bij intekening vóór 31 Januari a.s. de prijs iets lager worden gesteld, n.l. op respectievelijk f 0.80 en f 1.— onder voorwaarde dat het verschuldigde bij de bestelling wordt betaald.

Wij verzoeken de Agenten van de Uitgeverij De Vlam al het mogelijke te doen intekening en verkoop tot een zo groot mogelijke hoogte op te voeren.

De lezers die willen intekenen nodigen wij uit onderstaand formulier in te vullen en ondertekend bij de Agenten in te leveren of aan de Administratie van de Uitgeverij in te zenden. In beide gevallen dus gepaard met betaling.

INTEKEN-FORMULIER

BETALING:

Aan den Agent.

Per Postgiro 168797
t.n. Uitgeverij „De Vlam“
Utrechtsestraat 44,
Amsterdam-C.

Ondergetekende verzoekt toezending direct bij verschijning, van:

ex. Van Slavenmaatschappij tot Arbeidersmacht

à f 0.80 per stuk

ex. P. AERTSZ, DE ARBEIDERSRADEN

à f 1.— per stuk

Naam:

Adres:

51 leden telt de nieuwe vereniging, waaronder Amerika, dat nooit tot de oude Volkenbond behoorde. Rusland, dat de oude volkenbond als organisatie van het Brits-Franse imperialisme eerst bestreed, dan lid werd en daarna uitgesloten werd als lid; Groot-Brittannië, Frankrijk en ook China, dat door zijn lidmaatschap van de oude Volkenbond niet beveiligd werd tegen de Japanse agressie. Verder zijn alle staten vertegenwoordigd, die met de Asmogendheden in oorlog waren, ook al was hun oorlogsverklaring aan Duitsland en zijn bondgenoten van weinig praktische betekenis, zoals bijv. in 't geval Turkije, dat pas op 't laatste ogenblik zijn oorlogsleveranties naar Duitsland een vriendschappelijke oorlogsverklaring nazond. De oorlogsverklaring werd toentertijd in Berlijn minder onvriendelijk opgenomen dan in Moskou, dat den nieuwbakken „wapenbroeder“ in Ankara, prompt het oude vriendschapsverdrag opzei, in plaats van hem met open armen te begroeten. Klaarblijkelijk zag de Generalissimus in de Turken meer de bondgenoten der Westerse geallieerden, dan van zijn succesvolle legers. De 51 deelnemers zijn dus allen „deelnemers aan de oorlog“, niet allemaal zeer actieve, maar toch allen aan de kant, die de overwinning behaalde.

Tot de ongenoden behoren natuurlijk in de eerste plaats de oorlogsverliezers, Duitsland, Japan, Italië en hun metgezellen. Slowakije heeft het hierbij nog het beste getroffen. Het heeft opnieuw met de Tsjechen een huwelijk gesloten en de Tsjecho-Slowaakse republiek is natuurlijk lid van de U.N.O., waardig vertegenwoordigd door Dr. Jan Masaryk, zoon van den eersten Tsjecho-Slowaaksen president, die zijn rede in Londen wijdde aan de bestrijding van de ras-vervolg in de vorm van het anti-semitisme. Hij vergat erbij te zeggen, dat deze cultuurschande niet ophoudt cultuurschande te zijn, als de slachtoffers van vervolging en wegdrijving niet-fascisten of zelfs anti-fascisten zijn met Duitse moedertaal.

Ongenoed zijn ook de neutrale landen, de landen die zo gelukkig waren, niet eens „theoretisch“ oorlogs-deelnemers te zijn. Hun aantal is naar verhouding klein, maar hun positie is in geen geval gelijk. Zo is het te verwachten, dat Zweden en Zwitserland niet lang buiten de nieuwe Volkenbond zullen blijven, zeker Zweden niet, dat in ieder geval door zijn erts-leveranties niet weinig en niet zonder behoorlijke voordelen, tot het vlotte verloop van het Europese slachtfest heeft bijgedragen.

Argentinië is — ondanks het Russische protest in San Francisco — mede van de partij, daar het de diplomatieke betrekkingen met de „as“ afgebroken heeft. Zijn Spaans „moederland“, waar Churchill's troetelkind, Franco, nog altijd regeert, staat tot nader orde voor de gesloten deur. Franco's Portugese collega heeft betere vooruitzichten, zonder voor toelating tot het lidmaatschap in belangrijke mate water in zijn fascistische wijn te behoeven

te doen. Franco zal er echter wel aan moeten geloven, zo het hem niet gelukt, het onheil af te wenden door het opnieuw instellen der Spaanse monarchie. Voorlopig zijn ze geen van allen uitgenodigd en als mannen van de wereld komen ze dan ook niet. Zij vernemen ook zonder dat, wat voor hen van belang is en de officiële vergaderingen zijn weliswaar mooi, maar erg vervelend.

Gedurende de eerste dagen werden er enige redevoeringen gehouden, die, als men de kranten en de radio geloven wil, zeer betekenisvol waren. Attlee bijvoorbeeld kwam tot de verrassende ontdekking, dat de mensheid door ondergang bedreigd wordt, vooral na de ontdekking van de atoom-splitsing. Daarom moet — volgens Attlee — de U.N.O. slagen. Enige andere gedelegeerden spraken in dezelfde dreigend-bemoedigende zin en beloofden de medewerking van hun landen, waar uit de aard der zaak op te rekenen was, daar ze anders wel niet in Londen verschenen zouden zijn. Iets concreter was Bevin als Britse minister van Buitenlandse Zaken, toen hij de overdracht van de oude Volkenbonds-mandaten (over de vroegere Duitse koloniën) aan de U.N.O. aankondigde, waarbij hij het Palestina-mandaat, doordat de Brits-Amerikaanse onderzoekingscommissie haar werk nog niet beëindigd heeft, voorlopig buiten beschouwing wilde laten. Ook Australië en Nieuw-Zeeland brachten hun Volken-

bondsmandaten als openingsgeschenk, terwijl de U.S.A., Zuid-Afrika en Frankrijk zich iets terughoudender uitten. De soc. dem. minister van Buitenlandse Zaken van het Franse Volksfront liet zelfs doorschemeren, dat de door Frankrijk als mandaatgebied beheerde Duitse koloniën zich zeer nauw met de vierde Franse Republiek verbonden voelden. Zij zouden zelfs door eigen gedelegeerden in de Franse Nationale vergadering vertegenwoordigd zijn. Het Franse Volksfront zoekt klaarblijkelijk vervanging voor het verloren mandaat in Syrië en Libanon, die het — goedschiks of kwaadschiks — als U.N.O.-collega's begroeten en militair ontruimen moet.

Het is een merkwaardig feest, dat in Londen gevierd wordt. De stemming wil nog niet recht komen. De Russische minister van Buitenlandse Zaken is tot nu toe niet verschenen; de dreiging van de atombom en de angst hiervoor spoken door alle redevoeringen, ze zijn eigenlijk het hoofdthema, als men door de garnering van fraaie heenkijkt. Zekerheid willen de gedelegeerden, zekerheid tegen de ondergang, waarvoor de atombom hun als symbool dient. Zij geven voor te geloven, dat de atombom een nieuw tijdvak ingeluid heeft. Zij geven voor niet te weten, dat ook zonder atombommen de mensen voor de keuze staan van leven of ondergang. De gedelegeerden spreken tegenover elkaar (tenminste op de openbare vergaderingen) en zelfs ook tegenover zichzelf,

dat slechts de atombom een mogelijke bron voor ondergang is. Zij spelen deze rol van den gelovigen Thomas en ze spelen hem slecht. Want ze noemen zich wel U.N.O., maar zij zijn gescheiden in twee of zelfs in meerdere kampen, die elkaar tot op het mes bestrijden. De eerste voorzitter, de Belg Spaak, werd met 23 tegen 23 stemmen gekozen. De oude Volkenbond maskeerde bij zulke gelegenheden de niet voorhanden zijnde eensgezindheid beter. Eerst bij de Japanse agressie tegenover China en bij de Italiaanse roofoorlogen tegen Abessynië en Albanië vielen de Geneefse diplomaten een beetje uit hun rol en toonden, zoals men bij zulke gelegenheden pleegt te zeggen, hun ware gezicht, dat ze anders achter een masker van gespeelde zelfverzekerdheid poogden te verbergen.

Men heeft China en Abessynië het „Mené Tekel“ van de oude Volkenbond genoemd. Bij het gebruiken van dit woord, denkt men nog nauwelijks aan zijn herkomst. Volgens de legende schreef een onzichtbare hand aan de muur van het Paleis van den laatsten koning van Babylon, Belsazar, de woorden: „Mené, mené, tekél upharsin“. Vertaald: gewogen, gewogen en te licht bevonden. Het laatste woord is een woordspeling, het betekent namelijk niet alleen „te licht bevonden“ maar het betekent tevens: „en de Perzen“ die, zoals bekend is, het Rijk van Babylon ineen deden storten.

Dat kreupels, verzwakte, vervallen kapitalistische stelsel!

Paul de Groot heeft de klok horen luiden over de algemene crisis van het kapitalistische systeem, waar de klepel hangt, weet hij ook niet, maar het moet iets met ministers, minister-portefeuilles voor C.P. leiders te maken hebben, dat staat voor hem vast.

Dat de crisis van het kapitalistische systeem voor het kapitaal de noodzaak en de praktijk meebrengt om van de liberale, democratische methode van uitbuiting en onderdrukking over te gaan tot de nieuw-fascistische, door de staat georganiseerde uitbuiting en onderdrukking — en daarbij de democratische frasen en de democratische frazeurs gebruikt voor haar doel, voor herstel en een ontzaglijke vergroting van haar macht over de arbeidersklasse, hoe zouden „meesterlijke“ redenaars, die hun opmars naar een ministerie of wet-houders-bureau aan zien voor een opmars van de arbeidersklasse, dat kunnen zien?

Werken, proleten, niet staken, proleten, opbouwen is jouw baan en heersen de onze.

De Belgische gast op het congres gaf een leerzaam voorbeeld van wat er met de arbeiders in dat aftandse kapitalisme op het ogenblik aan de hand is. Hij vertelde daar, volgens „De Waarheid“ van 10 Januari j.l.: „het opvoeren van de productie (in België) is ons eerste programpunt. De kolonproductie is, dank zij onze ordewoorden, reeds bijna op het vooroorlogse peil. Nationalisatie-maatregelen zijn in begin stadium. Bedrijfscomités (niet om tegen het kapitaal te vechten, maar om er harder voor te werken (Red. Sp.)) hebben reeds resultaat. De stand van de productie rechtvaardigt nu reeds een vooroorlogse levensstandaard der werkers. Echter staan zij daar nog 50% beneden.“

Dat was een interessante rede, zegt „De Waarheid“, en dat was het zeker, voor wie lezen kan. Als het dien gast erom te doen was geweest, de hele versieringsrommel van de kapitalistische politiek op dat congres er af te trekken en te laten zien, wat eronder zat, dan had hij niet beter kunnen spreken.

★ Toepasselijk versierd ★

De congreszaal der C.P.N. was toepasselijk versierd met rode en nationale vlaggen en zo was het ook met de politiek, die daar aan de zeven honderd afgevaardigden werd voorgezet. De politiek van de samenwerking van arbeidersbeweging en nationaal kapitaal, als we het eens netjes willen uitdrukken. Of in de taal van de Koejemen en Paul de Groots van een vijftien jaar geleden: De samenwerking van sociaal-patriotten en kapitaal-patriotten.

Onze nette omschrijving is in zover onjuist, dat het nationaal-communisme niet alleen met het nationale, maar ook met het internationale, met het wereldkapitaal (voorzover het als overwinnaar uit de oorlog te voorschijn kwam) wil samenwerken. Aangezien het kapitaal geen internationale vlag heeft, moest deze versiering in de congreszaal ontbreken. Maar de versiering van haar wereld-politiek ontbrak niet.

De Big Three zijn bondgenoten, zegt Paul de Grote, en dat is van belang voor het organiseren van een duurzame vrede. En de samenwerking van die Grote Drie opent ernstige mogelijkheden voor de opbouw van het socialisme.

Is dat geen geschikte versiering om arbeiders een wereldkapitaal-politiek te doen slikken en toejuichen? Misschien voor een paar congresdagen. Maar daarvoor hebben ze over dat wereldkapitaal heel wat anders geleerd en daarna zullen ze er heel wat anders van ondervinden, dan Paul de Grote hen nu, met een beroep op Stalin, verzekerde. Ze zullen hun gerantsoeneerde brood, hun gerantsoeneerde leven, hun gerantsoeneerde rechten (een vervloekt klein rantsoen), dat dit nationale en wereldkapitaal hun toeschikt, thuis en in het bedrijf weer terugvinden. En ze zullen twifelen aan dat nationale-socialisme, waarvoor de referenten hen lieten applaudiseren en aan het

socialistisch karakter van de opbouw, waarvoor het wereldkapitaal hen drilt. Moet men niet de macht van dat wereldkapitaal vernietigen, moeten de arbeiders dat niet doen, voordat het ons, arbeiders onder zijn staats- en wereld-organisatie, in het nieuwe fascisme drukt en in plaats van een duurzame vrede, een duurzame barbaarsheid brengt?

Zulke gedachten komen ook in arbeidershoofden op, zelfs in die van C.P. arbeiders, alle „meesterlijke“ referaten ten spijt.

En daarom heeft Paul de Groot het „kapitaal als wereldstelsel“ van een dokters-attest voorzien. Hij verklaart daarin, dat het kreupel en verzwakt is en in een toestand verkeert van verregaand verval.

Er zijn arbeiders, die zo iets graag horen, in al hun beroerdigheid. En het kapitaal heeft er niets op tegen, dat aan de arbeiders verteld wordt, dat haar stelsel op zijn laatste benen loopt, als het maar kan dienen om die arbeiders van een aanval op dat stelsel en op haar macht af te houden. Als ze maar afgehouden worden van „onverantwoordelijk“ staken, als ze maar „de productie“ (dat is de productie van kapitaal-winst) als plicht No. 1 beschouwen. Als ze hun bevrijding maar aan de Paul de Groots en dergelijke overlaten. Nietwaar? Als dat ding zo kreupel en zwak en in verval is, kunnen de Paul de Groots binnendringen, de vertegenwoordigers van dat half lamme stelsel kunnen daar niet tegenop. Ze waren nu al gedwongen, om naar Moskou te gaan en ze zullen gedwongen worden, om voor Paul de Groot en Pollitt en Thorez minister-zetels af te staan en voor Stalin de zetel van wereldhervormer klaar te zetten. Het kapitalisme wordt vreedzaam door het socialisme verdronken, of eigenlijk, het wordt in socialisme veranderd.

CORRUPTIE EN ORDERING

Deze woorden werden kort geleden uitgesproken in een vergadering van de Tweede Kamer. De achtenswaardige heren, die daar vertegenwoordigd zijn en waarvan aangenomen mag worden, dat zij goed op de hoogte zijn van al wat er zo in Nederland gebeurt, hebben, voorzover wij uit de kranten hebben kunnen afleiden, niet eens daartegen geprotesteerd. Blijkbaar was het voor de aanwezigen zo iets algemeen bekend, dat zij het niet nodig achtten, daartegen te protesteren. En toch, zo zou men kunnen denken, zit er iets vreemds aan deze zaak. Want in Nederland werd en wordt geordend en hoe is het mogelijk, dat in een zich ordenende economie corruptie mogelijk is?

De beantwoording van deze vraag wordt natuurlijk al heel wat gemakkelijker, als wij ons niet door de schijn van de ordening laten verblinden. Want deze ordening is een ordening van de kapitaalbelangen en deze wordt door de regering georganiseerd. We willen op deze kwestie niet verder ingaan, want reeds meerdere malen is hierover in deze krant geschreven.

In dit artikel willen we slechts op een kant van de ordening wijzen en wel als technisch-organisatorisch vraagstuk. In werkelijkheid is dit een zeer belangrijke kant van de geleide economie, omdat de economische grondslag, waarop een plan is gebaseerd, tegelijkertijd haar technisch-organisatorische uitvoering bepaalt. We willen dit aan de hand van een voorbeeld, dat wij uit de praktijk der hedendaagse ordening nemen, toelichten.

Door de grote verwoestingen, die in Nederland zijn aangericht, door het wegvallen van het belangrijke Duitse achterland, door het verlies van Engeland als afzetgebied van landbouw- en veeteeltproducten en door de grondige veranderingen, die in Indonesië zijn gekomen, kan Nederland het grote invoersaldo, dat zij vroeger uit de winsten der nu voor een belangrijk deel wegvallen bronnen bekostigde, niet langer aanhouden. Daarom is de politiek van de heersende klasse, de uitvoer zo hoog mogelijk op te voeren, ten einde zoveel mogelijk de „opbouw“ (dat is dus de opbouw van het kapitaalbezit) mogelijk te maken. Daarom moet er steeds harder worden gewerkt, terwijl de lonen, zoveel mogelijk hetzelfde blijven. Want voorwaarde is, dat de opbouw zo snel en met zo groot mogelijke concurrentiekracht plaats vindt, want alleen langs deze weg, denkt het Nederlandse kapitaal zijn plaats in de wereld te veroveren.

Wij laten hier thans in het midden, of dit lukken zal, maar zullen ons meer met een andere kant van dit vraagstuk bezig houden. Indien immers deze opbouw zo snel en zo effectief mogelijk wil plaats vinden, moet het gehele in Nederland aanwezige productie-apparaat en de arbeidskracht zo rationeel mogelijk worden benut. Dit is in het belang van alle kapitalisten, grote zowel als kleine. En al zullen zij dan ook wel eens tegen-sputteren, omdat veel van hun oorspronkelijke vrijheid verloren gaat, zij zien in en dat heel duidelijk, dat zij alleen, op de wereldmarkt tegen de veel machtigere georganiseerde kapitaal-maatschappijen niets kunnen beginnen. Ofschoon met tegenzin, aanvaardden zij dan ook elke regering, die hun kapitaalbelangen onder deze verhoudingen weet te behartigen. En dit geldt dus niet alleen voor de grote kapitaal-organisaties, die de staat als politiek instrument gebruiken om druk te zetten, opdat hun productie mogelijk wordt, maar even goed voor de kleinere.

Het is dus heel goed mogelijk, dat in het parlement kritiek op de regering wordt uitgeoefend, maar in het algemeen is deze zeer „welwillend“. Bijna allen zijn het erover eens, dat alleen langs de weg van een door de regering geleide economie het bedrijfsleven weer op gang kan worden gebracht en dit is de reden, dat veel wat anders nooit zou worden geaccepteerd in het openbare bestuursleven, nu met betrekkelijk weinig oppositie wordt geslikt. Voor hen geldt inderdaad: „Hier staan wij, wij kunnen niet anders.“ Beschouwen we dus, ten aanzien van het onderwerp waarmee we ons nu bezighouden, de rege-

Aan het begin van de U.N.O. komt meteen de Perzische kwestie in het geding, de gecamoufleerde annexatie van de Perzische provincie Azerbeidsjan door Rusland. En Perzië, lid der U.N.O., wil deze kwestie aan de vergadering der U.N.O. voorleggen, hulpzoekend, evenals hunnerzijds China en Abessynië gedaan hebben in Genève. Wat zal de U.N.O. doen?

Tegelijkertijd heeft ze nog een pijnlijk probleem. De republiek Indonesia heeft de U.N.O. om een uitspraak verzocht. Zij is een ongenode gast, want zij is geen lid der U.N.O. De Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken heeft hierop uitdrukkelijk gewezen, om de onbevoegdheid der U.N.O., waarvan hij misschien de algemene secretaris worden zal, aan te tonen. Zijn chef, de Nederlandse minister-president, sprak daarentegen over de moraal als de grondslag van het internationale recht.

Het begint echt pijnlijk in de nieuwe Volkenbond.

Hoe is zo iets mogelijk? Hoe kan het, dat na een tweede wereldoorlog, dat na een volkomen bankroet van de Geneefse Volkenbond, na tientallen jaren van fascistische bedreiging en knechting en in het aangezicht van een nog geweldigere stortvloed van onderdrukking en vernietiging, het weer gelukt, den mensen een fata morgana in de vorm van een nieuwe statenbond, voor te toveren? Hoe kan het, dat miljoenen opnieuw hun hoop bouwen op een charter, een stuk papier, waarvan de verplichtingen reeds gebroken werden, nog vóór de inkt van de handtekeningen opgedroogd was? Terwijl diegenen, die dit alles werkelijk aangaat, ongenode gasten zijn tot op de huidige dag. Wij bedoelen hiermede niet het nieuwe internationale vakverbond, dat overigens vrijwillig zijn eis tot lidmaatschap van de U.N.O. heeft teruggetrokken. Het vakverbond voelt zich — en terecht — goed en overeenkomstig zijn doelstellingen door de ministers vertegenwoordigd.

Wij bedoelen onszelf, de mensen die deze aarde bevolken en door wie ze weer eens ontvolkt werd. Die het verwoeste weer zullen opbouwen, om het opnieuw te verwoesten. Wij zijn ongenode gasten bij de Naamloze Vennootschap U.N.O., de maatschappij tot instandhouding van Commando en van Gehoorzaamheid, van Winstproductie en Arbeidersonmacht.

Het wordt tijd, dat we onszelf uitnodigen.

„Spartacus“ propageert:

De Zelfbeweging der Arbeidersklasse

Ze wij dat niet goed doen, hebben wij RECHT op Uw kritiek.

Ze wij hiervoor iets goed doen, hebben wij RECHT op Uw hulp.

We vragen niet veel:

Proef-adressen!

ring uitsluitend als instrument om de geleide economie door te voeren, dan zien we, dat een minister voor de uitvoering van zijn taak over een omvangrijke organisatie beschikt.

1. Allereerst beschikt hij natuurlijk over het departement, dat dus ruim bekeken, als zijn secretariaat is te beschouwen.
2. Verder beschikt hij over de verschillende Rijksbureaux, die onder zijn departement vallen.
3. Daarnaast staat onder zijn controle, als we b.v. het Departement van Handel en Nijverheid als voorbeeld nemen, het Centraal Bureau voor de Statistiek, de Economische Voorlichtingsdienst, de Centrale Dienst voor In- en Uitvoer en naast andere organisaties, niet te vergeten het Centraal Distributie-Kantoor.

Het is duidelijk, dat een minister, die aan het hoofd van een zo omvangrijke organisatie staat, alleen en dan ook nog slechts zeer schetsmatig de lijnen kan aangeven, hoe binnen het kader van de algemeen te voeren politiek, deze concreet moeten worden verwerkelijk. Menige „grote lijn“ moet door de verschillende chefs van de afdelingen zelf worden ontworpen, die op hun beurt weer heel wat werk naar beneden afschuiven.

Dit houdt dus tegelijkertijd in, dat vele zaken, die binnen het kader van de werkzaamheden van den minister niet belangrijk genoeg zijn om door hem zelf te worden behandeld, direct „naar beneden“ worden afgeschoven. Weliswaar neemt formeel de minister het besluit, maar meestal weet hij van dit alles niets af. De lagere ambtenaar b.v. maakt een ontwerp, schrijft zijn toelichting erbij, daarna verhuist dit stuk weer naar een hogeren ambtenaar, die er nog wat bijschrijft en van zijn handtekening voorziet. Bij den minister verschijnt dus een ontwerp, dat vele handen reeds is gepasseerd en met vele fiat's is bekrachtigd en door hem of zijn secretaris naast een reeks andere besluiten, ontwerpen, wetten e.d. aan de lopende band wordt ondertekend.

Naar buiten lijkt het dan, alsof de minister dit alles heeft ontworpen, lijkt hij een „Uebermens“, maar in werkelijkheid weet hij van een groot aantal dingen, die zeer belangrijk zijn en die onder zijn departement vallen, niets af. In werkelijkheid heeft, door de aard der organisatie van dit gehele apparaat, de ambtenaar dan ook veel meer macht dan wordt verondersteld.

Wij kunnen uit den aard der zaak deze gehele kwestie hier niet behandelen. Daarvoor zijn we weer te veel afhankelijk van de Rijksbureaux, die ons van papier moeten voorzien. Konden wij over meer ruimte beschikken, dan zouden we nog er over spreken, hoe de „lagere ambtenaren“ als het ware in twee groepen zijn te verdelen, namelijk in een groep, bij wie feitelijk de leiding berust van de centraal geleide economie en de ambtenaren, die de besluiten uitvoeren en achter de loketten zitten. Wij zouden spreken over de problemen, die hiernaast vastzitten en vooral het verschil in salariering in het middelpunt plaatsen, een verschil, dat niet zo zeer bepaald wordt door de volbrachte studie, maar meer door de functie, die de ambtenaren in het orderingsapparaat innemen. Deze problemen zullen we dus hier niet behandelen, want nu wilden we slechts aantonen, dat de ambtenaren over zeer veel macht beschikken.

Men beweert wel eens, dat ambtenaren aparte mensen zijn. Al mag dit in verschillende opzichten waar zijn, in één opzicht zijn ze precies als alle andere mensen. Ze willen leven. De vraag is slechts, een vraag waarmee een ieder zich bezig houdt, hoe ze zo goed mogelijk kunnen leven. De mogelijkheid wordt hun door de aard hunner werkzaamheden geboden. Zij immers moeten maatregelen nemen, die het bedrijfsleven betreffen. Dit bedrijfsleven, dat ondanks alle ordening in werkelijkheid bestaat uit een veelheid van private bezitters, vecht onder elkaar om de verschillende toestemmingen, die nodig zijn om de productie te beginnen of een handel te drijven. Voor deze toestemmingen zijn de bezitters en handelaars afhankelijk van één of anderen ambtenaar, die zelfstandig een beslissing kan nemen. En nu doet het er voor ons geval niet toe, of dit een „hogere“ of een „lagere“ ambtenaar is, maar het feit, dat hij hem wordt geconcentreerd om de uitlegging van één of ander bewijs, schept op zich zelf reeds de mogelijkheid tot om-

koping, corruptie of hoe al dat fraais ook meer moge heten.

Want de wijze waarop de ondernemers en handelaars tegenwoordig concurreren, gaat over het algemeen niet meer langs de weg van prijsdruk of betere leveringscondities, want op deze gebieden heeft de regering reeds zeer veel gereguleerd. Veelmeer verschijnt de concurrentie in de strijd om de voorwaarden om tot de productie te worden toegelaten. En de ambtenaar is het, hoog of laag, die midden in het gevecht staat, in de praktijk wordt het de strijd om den ambtenaar.

Nu kan men natuurlijk decreteren, dat een ambtenaar „onkreukbaar“ moet zijn. Maar hij zelf is een product van deze klasse-maatschappij, van zijn opvoeding en tegelijkertijd vecht hij om te leven binnen een maatschappij, waar veel gebrek is. En hoe hoger de ambtenaar staat, des te meer nadert hij die groep, die wij hier gemakshalve willen aanduiden met de naam administratieve bourgeoisie, een kaste, die haar eigen levensgewoonten heeft. En dan zien we van de invloeden van deze oorlog nog geheel af. Al deze redenen zijn het, die de ambtenaar, juist door de belangrijkheid van zijn positie en door de bijzondere noodtoestand waarin het kapitalisme verkeert, rijp maakt voor de ergste corruptie. En deze wordt in de hand gewerkt door het feit, dat de ambtenaren alleen van boven „afzetbaar“ zijn. Zouden zij verantwoordelijkheid schuldig zijn naar beneden, dus verantwoording aan de directe producenten en consumenten-organisaties, dan pas zou een zeer belangrijke bron van corruptie zijn verdwenen.

Maar radicaal, dat is tot op de wortel, is zij slechts op te heffen, indien het kapitalisme zelf door een communistiche ordening wordt vervangen, die dan ook een geheel andere technisch-

organisatorische opbouw kent. Deze staat niet in het teken van de ministeriële niet-gecontroleerde top-organisatie, maar zij wordt gekenmerkt door een organisatorische opbouw, die haar uitgangspunten vindt in het bedrijfsleven zelf, waarin de openbare vergaderingen de grondslagen bespreken worden van elke nieuwe orderings-periode, van de grootte en de richting der productie, van de wijze hoe de openbare controle op de productie en de verdeling der goederen is ingericht. In het communisme zijn het de bedrijfspersonelen zelf, die de gegevens leveren voor de maatschappelijke boekhouding, die door haar openbaarheid aan een ieder de mogelijkheid geeft tot controle. En doordat in het communisme elke maatschappelijke functie tegelijk een openbare functie is, daardoor is het gedrag van een ieder, die de gemeenschap benadeelt, aan openbare critiek onderworpen.

Door al deze dingen is corruptie als algemeen verschijnsel in het communisme niet mogelijk. Maar voorwaarde voor dit alles is, dat de winst-productie wordt gebroken, dat de productiemiddelen in handen zijn van de werkende bevolking zelf en dat een nieuwe grondwet van samenleven tot uitdrukking heeft gebracht, de revolutionaire omwenteling, die zich heeft voltrokken.

„Het Vrije Volk“ van 9 Januari schrijft: „In geen ander land is de nationalisatie zo ver gevorderd, als in Tsjechoslowakije. Ze omvat alle mijnen en energiebedrijven, de metaalindustrie (100% van de metaalproductie, 85% van de metaalverwerking), de chemische industrie (fabricage van kunstmest, kunstrubber, banden), de basisindustrieën der bouwrijverheid en de alcohol-verwerkende industrie; tevens alle banken, de verzekeringsmaatschappijen en de voedsel-industrie (suikerproductie, grote brouwerijen, chocoladeindustrie enz.)“

en: kolennijnen kan men niet afbreken en weg-anspoorters, zij kunnen alleen daar worden ge-exploiteerd, waar zij ontgonnen worden.

Op dit gezichtspunt bezien zijn er drie industrie-gebieden in Duitsland, waarvan de productie, al dordt ze beperkt, toch niet geheel doodgedrukt al worden. Het eerste gebied is het Roergebied, het niet alleen kolennijnen, maar ook met hoogovens, walswerken en de hele reeks van fabrieken, die het ijzer verder verwerken. Alleen de olen uit de grond halen en ze exporteren naar de geallieerde landen, zoals het op het ogenblik gebeurt, is geen exploitatie, die met de kapitalistische belangen overeenkomt. Daarom zullen ook de andere fabrieken weer gaan draaien als er zet voor hun product te vinden is. Het tweede gebied is het midden-Duitse bruinkolengebied, waar uit de bruinkolen de elektrische kracht wordt gewonnen voor het drijven van de grote afbreken voor synthetische rubber en andere chemische producten, voor de textiel- en machinefabrieken in Saksen (Leipzig-Chemnitz)

en vooral de veelsoortige bedrijven van Groot-Berlijn. De derde krachtsbron, die aan zijn stand-plaats gebonden is en waarop een gehele industrie is aangewezen, is de zogenaamde „witte kool“ van Beieren. De waterkrachtwerken aan de bergstromen Isar en Inn leveren de elektrische stroom, waarmee een gehele industrie in beweging wordt gezet.

Het is niet in het belang van de overwinnende kapitaalsmachten om deze drie industriegebieden uit elkaar te rukken, maar nog minder, dat de productie daar werkt voor een nieuwe opbloei van een Duitse economische en politieke macht. De exploitatie van deze industrie en de export van de geproduceerde goederen is de aangewezen weg en in deze zin krijgt de uitbuiting van Duitsland door het buitenlandse kapitaal een koloniaal karakter. Exploitatie van de natuurlijke hulpbronnen en uitbuiting van de levende arbeidskracht, dat is het gemeenschappelijke belang, waardoor de overwinnaars samengebracht worden en ook tot een compromis ten opzichte van

het in te richten bestuur in Duitsland zullen komen. Als men Duitsland wil uitbuiten, dan mag men het uit elkaar scheuren, zijn industrie is afhankelijk van de drie krachtsbronnen, die in het vorige zijn genoemd. Zo zijn b.v. de door de Russen bezette industrie-gebieden van Berlijn en Saksen geheel afhankelijk van de krachtsbron uit het midden-Duitse bruinkolengebied.

Duitsland had voor de oorlog een miljoenenleger van gekwalificeerde arbeiders. Er zijn daarvan miljoenen in de oorlog en in de concentratie-kampen gesneuveld. Voor de beperkte industrie, zelfs als ze volop voor de export zou werken, is er na de oorlog een geweldig overschot. Dit overschot zal als levende arbeidskracht worden ge-exporteerd niet zo maar en bloc, maar naar de aard van het beroep en naar vakbekwaamheid en daaraan waar ze direct in gebruik genomen kan worden. Zo voegt zich bij de moderne koloniale uitbuiting de moderne slavenhandel; de toekomst van Duitsland is hiermee, wat het kapitalisme betreft, getekend.

★ DE PARTIJ EN DE ARBEIDERSKLASSE

De V.S.V. te Zutphen hield over bovenstaand onderwerp een vergadering, waarvan een kort verslag volgt. De inleider vestigde de aandacht op de hoopvolle verwachtingen ten opzichte van de komende maatschappelijke ontwikkeling, zoals we die telkens weer kunnen horen. De mening is wijd verbreid, dat de arbeidersklasse en na de oorlog geradicaliseerd is, dat er een belangrijke politieke verschuiving naar links heeft plaats gehad en dat het socialisme in de laatste toekomst goede kansen heeft. Telkens weer hoort men de mening verkondigen, dat de rang naar het socialisme nu zo groot geworden is, dat de bezittende klasse er zich slechts met moeite tegen verzetten kan, ja zelfs, dat grote delen van de grote en de kleine burgerij en van de boeren voorstanders geworden zijn van een socialistische regeringspolitiek. Een Engelse partijleider verklaarde, dat het socialisme „op ooghoogte“ gekomen is, dus binnen de kring van de praktische verwezenlijking is geraakt.

De spreker verklaarde, dat de Spartacusbeweging dit hoopvolle vooruitzicht helemaal niet kan delen. Voor hen, die nu de regeringen steunen, omdat ze daarmee aan het socialisme denken te bouwen, speelt zich een groot maatschappelijk drama af. In diepe ontzetting zullen ze tot de ontdekking komen, dat ze niet aan het socialisme gebouwd hebben, maar dat ze een nieuwe, totalitaire staatsorde hielpen bouwen, die de arbeidende bevolking in een veel heviger uitbuiting en grondiger verslaving brengt, dan ze vroeger hebben gekend. Wat nu onder de naam van een gang naar het socialisme wordt opgebouwd, is geen overwinning van de arbeidende bevolkingen, maar hun diepste nederlaag. Wat velen als een sprong naar de vrijheid zien, zal voor hen een sprong in de afgrond blijken.

Wat de moderne staten nu als socialisme opbouwen, de geordende productie, de door de staat geleide economie, is de opbouw van de nieuwe kapitaalmarkt der bezittende klasse. De strijd op de wereldmarkt, de strijd om economische en politieke verdragen, de strijd om crediten wordt door haar in volle omvang gevoerd en daarvoor moet ze over alle levensbronnen van het land beschikken als georganiseerde macht. De kracht van de „natie“ moet als één geheel in de grote onderlinge strijd der bezitters geworpen kunnen worden. Heel leerzaam in dit opzicht is ook de nationalisatie van de Engelse kolennijnen. „Het Parool“ wist te berichten, dat deze nationalisatie noodzakelijk is, om deze industrie met succes op de wereldmarkt te kunnen doen optreden. Uit deze toestand is het te verklaren, dat dit hele socialisme zich om het zogenaamde nationale be-

wustzijn groepeerd. Alles wordt door de bezittende klasse en haar staat hieraan ondergeschikt gemaakt. En alles wat er nog van de oude arbeidersbeweging over is, doet aan deze verpesting van het bewustzijn der arbeidende bevolkingen mee. De hele oude arbeidersbeweging is vreselijk „nationaal“. De hele oude arbeidersbeweging behoort tot de bouwers van de nieuwe orde... van het kapitaal. Tot de smeden van de nieuwe ketenen van de arbeidende bevolkingen.

De oude arbeidersbeweging is in haar samenwerking met de staat en de ondernemers ondergegaan als strijdwapen voor de arbeidersklasse en als strijdwapen voor bevrijding der mensheid uit slavernij en uitbuiting. Voor hen is de weg terug niet meer open. Ze leven en sterven met het kapitaal. Maar al is de oude arbeidersbeweging voor ons als strijdwapen verdwenen, dat wil niet zeggen, dat er geen strijd meer komt. Integendeel. De toekomst zal vol strijdromer zijn van de arbeidende massa's, die zich tegen de druk van uitbuiting moeten verweren en die zich nieuwe idealen over hun bevrijding gaan vormen. In deze strijd hebben de arbeiders nog geen organisaties te hunner beschikking. Maar het is al duidelijk te zien, langs welke organisatorische lijnen deze strijd zich zal gaan bewegen. Het is de lijn van het gemeenschappelijk optreden als verenigde bedrijfspersonelen, de bedrijfspersonelen, de bedrijfsraden en de arbeidersraden.

Wat Spartacus in deze toestand te zeggen heeft, is, dat de arbeidersklasse van voren af aan moet beginnen. Het oude is ons uit de hand gelagen, het nieuwe moet zich vormen, maar op nieuwe grondslagen. De eenheid van de arbeidersklasse als strijdmasse staat in het middelpunt van de komende strijd. Maar een eenheid op volkomen nieuwe grondslag. Het is de eenheid, die uit de bedrijven opgroeit en daarmee een werkelijke klasse-eenheid is. Het nieuwe zit vooral hierin, dat de volle zwaarte van de strijd, de moedelijkheden van de leiding, van het organiseren, van het bewuste handelen op de arbeidende bevolking zelf overgaat. Het kunnen nu niet meer de besturen van de organisaties zijn, die voor de leden of voor de arbeidersklasse doel en taktiek uitspelden en de gang van zaken bepalen. Er kunnen geen organisaties meer zijn, die voor de arbeidersklasse handelen, of „in naam van de arbeiders“ macht uitoefenen. Dat wordt zo bepaald door de nieuwe strijdvoorwaarden, door de nieuwe machtsverhoudingen. Geen macht buiten die van de brede massa's zelf is tegen het kapitaal opgewassen. Vroeger meende men in de oude arbeidersbeweging, dat een revolutionaire partij zoals als het denkende hoofd van de ar-

beidersklasse was, zodat de leiding van de maatschappelijke strijd aan de partij moest toevallen. De arbeidersmassa's hadden slechts het program van de revolutionaire partij door te voeren, zoals de partij dat had opgesteld.

We weten nu, dat dat een kinderlijke opvatting van het maatschappelijk gebeuren is. Het is een opvatting, die in een zwak ontwikkeld kapitalisme thuis hoort. De strijd tegen het moderne kapitalisme kan echter alleen door de miljoenenmassa's gevoerd worden en ze moeten daarbij zelf hun nieuwe wereld opbouwen. Niet anders kan dat voor hen doen. Daarom moeten zijzelf ook de maatschappelijke oplossingen geven, omdat ze niet verder kunnen gaan, dan hun eigen maatschappelijk bewustzijn reikt. Zeker is ook nu een revolutionaire partij dringend noodzakelijk. Want hier worden de in de strijd gemaakte ervaringen onderzocht, de kracht en de zwakheden en de halfheden worden hier blootgelegd. Uit het verloop van de strijd worden hier algemene conclusies getrokken, om deze door propaganda binnen de massa te brengen. De revolutionaire partij moet zich nauwkeurig rekenschap geven van de veranderingen, die zich op economisch en politiek gebied in het maatschappelijk leven voltrekken. Dat is het voortdurende onderzoek, hoe het met de machtsverhoudingen staat. Hier moeten de klassebewegingen, zoals die zich over de hele wereld voltrekken, worden gevolgd, om de hele arbeidende bevolking van ware voorlichting op dit gebied te dienen. De revolutionaire partij moet bij alle grotere politieke en economische conflicten haar zienswijze in de machtsverhoudingen geven en de mogelijkheden blootleggen. Door deze werkzaamheid werkt ze aanvullend op de massa, doordat ze klaarheid, bewustheid brengt. En in deze zin kan ze zich de geestelijke leiding van de arbeidende massa's verwerven. Het is een vrijwillig aanvaarde leiding, die niet op organisatorische dwang berust, een leiding, die niet de taken van de massa's overneemt (want dat is onmogelijk), maar die hieruit voortvloeit, dat ze nieuwe uitzichten voor de bevrijdingsstrijd weet te openen.

Het is daarom voor de tegenwoordige tijd van het grootste belang de Spartacusbond zo ver uit te bouwen als we kunnen. We moeten het hele land doortrekken met kernen, van waaruit we de propaganda van de nieuwe beginselen voor de zelfstandige klassebeweging kunnen voeren. We moeten de Spartacusbond uitbouwen, niet, omdat we als partij groot en machtig moeten worden, maar omdat de arbeidersbevolking ZELF moet groeien in bewustzijn en macht.

Ten slotte werd de tegenwoordige drang naar eenheid tussen de revolutionaire partijen besproken. Men moet niet trachten te verenigen, wat niet bijeen hoort. Het doel van Spartacus is het brengen van klaarheid over de komende taken van de arbeidersklasse. Want juist in deze (Vervolg pag. 6, onderaan)

DE TOEKOMST VAN DUITSLAND

De grootmacht Duitsland is in de laatste grote oorlog uit elkaar geslagen. Een gebied, dat in het Oosten door de Oeder en in het Westen door de Rijn begrensd wordt, is er van overgebleven. Dit is nog weer onderverdeeld in 4 bezettings-zones, waar in elk afzonderlijk gebied de bezetting-leger van Rusland, Amerika, Engeland en Frankrijk de politieke macht uitoefenen. Voegt men daarbij het beeld van de grondige verwoesting van zowat alle grote en middel-grote steden, van het tot aan de draad toe versleten zijn van een productie-apparaat, die geheel op de oorlogsvoering was ingesteld, de planmatige afbraak van zeer veel fabrieken van enige betekenis en het verzenden van installaties naar de geallieerde landen, dan weet men ook, dat van een weeropstaan van de macht van het vooroorlogse Duitsland geen sprake kan zijn. Het „Duitse gevaar“ waar nog zoveel mee geschermd wordt om annexionistische plannen te rechtvaardigen, heeft naar onze mening geen enkele reële grond meer. Het is ook niet om deze reden, dat we het beeld van Duitsland zoals het nu is, ons voor ogen houden. We willen proberen een kijk in de toekomst te nemen, om te zien welke rol dit Duitsland toebedeeld is in de strijd der grote wereld-machten.

Voorop staat dus, dat het geen zelfstandige machtspolitiek meer kan voeren. Het is object, het is terrein waarop de grote wereldmachten met elkaar concurreren en strijden. Men heeft het daarom ook wel „niemandland“ genoemd. Maar deze onderlinge macht en concurrentiestrijd der grote machten, hoe zeer zij ook in het begin door militaire en politieke gezichtspunten wordt beïnvloed, krijgt op de duur een meer economisch karakter. Het bedrijfsleven dat ook in Duitsland de grondslag moet leveren voor het bestaan van miljoenen, die nu op een kleiner gebied zijn samengeperst, wordt aangepast aan de belangen van de grote overwinnaars. Op dit gebied wordt over de toekomst van Duitsland beslist en hier willen we trachten een, zij het dan ook voorlopig, overzicht te verkrijgen.

Als eerste punt merken we op, dat Frankrijk pogingen doet om het industrie-gebied van Rijn en Ruhr bij zijn eigen industrie-gebied van Noord-Frankrijk te voegen. Frankrijk is ook voorstander van een zelfstandig, afzonderlijk bestuur in de 4 bezettingszones, terwijl Rusland, Engeland en Amerika voor een centraal Duits bestuur zijn. De Franse belangenpolitiek is nog al duidelijk, maar zij heeft weinig kans zich door te zetten. Ook zijn vrees, dat een Rijn- en Roergebied, waarop het geen controle kan uitoefenen, een te grote concurrent voor zijn eigen industrie kan vormen, is waarschijnlijk ongegrond. De redenen hiervoor liggen in de consequente lijn, die de imperialistische strijd volgt: de tegenstander wordt niet allepe verslagen, maar ook vernietigd. Duitsland is niet alleen militair verslagen. Door de fabrieksinstallaties, die het overleefden, naar de geallieerde landen worden getransporteerd, wordt ook de mogelijkheid van een nieuwe economische macht van Duitsland vernietigd. De installaties van de I.G. Farben, van de grote automobiel- en motorenfabrieken en dergelijke meer, verhuizen. Wanneer men deze industrie liet voortbestaan, zou haar productie kunnen concurreren met de industrie van de overige landen of de grondslag kunnen vormen voor een nieuwe machtsontwikkeling in Duitsland zelf. Daarom wordt ze vernietigd en — een reden voor het instellen van het centrale bestuur — er wordt controle op uitgeoefend, dat een dergelijke industrie niet opnieuw ontstaat.

Als gevolg van de gemeenschappelijke machts-politiek van de geallieerden zal er dus een land ontstaan, met voornamelijk landbouw en kleine industrie. Maar zoals elke politiek der kapitalistische landen, wordt ook deze weer door tegen-gestelde kapitalistische belangen doorkruist. Wij hoeven er alleen aan te herinneren, dat in de jaren na 1924 industrie-obligaties (aandelen) tot een bedrag van 5 miljard mark naar het buitenland werden verpand. De buitenlandse geld-schieters eisen hun rechten op, zij vragen om fabrieken, die draaien en winst opleveren. Boven-

Correspondentie van de Redactie

De brieven en ingezonden stukken van de lezers kunnen niet allen in ons blad worden afgedrukt. We hebben er niet genoeg ruimte voor. Vooral voor de brieven, die principiële kritiek bevatten, is dat toch jammer. Daarom willen we, als zo'n stuk of brief niet volledig geplaatst kan worden, er een korte samenvatting van geven, of het gedeelte waar het op aan komt, citeren en ons antwoord er onder plaatsen. We hopen zodoende ook de achterstand in het beantwoorden van de kritiek der lezers in te halen.

Het is niet alleen kritiek wat er binnenkomt. Bewijzen van instemming met Spartacus en zijn streven ontvangen we ook wel, we zijn er blij mee en doen er ons voordeel mee, maar afdrucken en beantwoorden in de krant, is niet zo nodig.

K. te A. schrijft: „Uw opvattingen zijn me te dogmatisch. Uw kritiek is vaak wel interessant... Hoewel ik het in veel dingen met u eens ben, zie ik de oplossing niet in het brengen van de macht in handen van de arbeiders, in de zin als uw blad dat voorstaat. M.i. is op die wijze nooit iets anders te bereiken dan weer een soort sovjet als in Rusland. U denkt de mens te veranderen door de samenleving opnieuw in elkaar te zetten. Dat is fout. Steeds zal met deze geesteszieke mensheid het resultaat weer precies eender zijn. Het kapitalisme is in eerste instantie psychisch bepaald. Dus moet primair psychisch ingegrepen worden.”

Neen, we zijn het niet met elkaar eens, dat is duidelijk. Zelfs niet over de vraag, of we dogmatisch zijn. Wij trachten bewust, het niet te zijn. Als we een mening hebben over de maatschappelijke problemen, dan geven we aan, hoe we daartoe komen. Als we gebeurtenissen beoordelen, geven we de redenen waarom we ze zo en zo bekijken.

We verwerpen principieel de gedachte, dat er voor eens en voor altijd vastgestelde waarheden zouden zijn. Altijd weer en steeds opnieuw moeten we dat, wat we waar en juist vinden, aan de werkelijkheid toetsen. Ons waar-zijn is een voortdurend afbreken van verouderde inzichten en een bouwen van nieuwe, beter met de werkelijkheid overeenstemmende voorstellingen. Als

we een dogma hebben, dan is het dit: Dat men geen dogma moet hebben!

Maar we zijn wel eenzijdig en we zijn ons dat heel goed bewust. D.w.z. wij bekijken de wereld en de maatschappij niet vanuit een neutraal of boven de wereld zwevend standpunt, maar we zijn zelf een stuk van die maatschappij. We behoren tot een, voor haar leven en levensvoorwaarden vechtende klasse. En vanuit dat standpunt, vanuit dat maatschappelijk zijn vooral, geven we ons rekenschap van de verhoudingen, waarin de mensen leven en werken. We zien dat de overgrote meerderheid van werkers als wij, geen zeggenschap, geen macht hebben over de voorwaarden van hun leven — over de arbeidsmiddelen, de voortbrengselen van hun arbeid, over hun verhoudingen tot elkaar. We zien dat een kleine minderheid die macht heeft en daardoor het leven van die grote meerderheid, ook hun geestelijk leven, beheerst en meer en meer bedreigt met vernietiging.

We zeggen, op grond van wat die maatschappelijke werkelijkheid ons leert, dat wij, de klasse der werkers, zelf de macht over ons leven en over de voorwaarden en middelen daarvoor, moeten veroveren. En we zeggen, op grond van wat de strijd onze klasse ons leert, dat in die strijd zelf, onze klasse de eigenschappen verkrijgt en ontwikkelt, waardoor zij haar eigen leven, de eigen onderlinge verhoudingen, de verhoudingen en het leven van die hele maatschappij, verandert, omwentelt. Waardoor zij het leven en werken voor het leven, brengt op de grondslag van werkelijke maatschap, makkerschap.

„Ze zullen niets anders bereiken dan weer een soort sovjet als in Rusland”, zegt inzonder. Dat wat op 't ogenblik door de Russische machthebbers (ook een kleine heersende minderheid over een grote meerderheid van werkers) ons als „sovjet” wordt voorgesteld, heeft behalve de naam, niets met de sovjets van 1917 gemeen. De „sovjets” van de Stalinse bureaucraten zijn datgene, wat „bereikt” is door de vijanden van de Russische arbeiders. De werkelijke sovjets, de organisaties, die de Russische arbeiders vormden in hun eerste omwentelingspogingen, zijn door de nieuwe heersers, die zich in partij en staat een overheersingsorgaan schiepen, van de macht beroofd, uitgehold, als machtsorgaan van de arbeiders vernietigd. De „soort sovjets” in het Rusland van nu zijn niet de vrucht van het machthebben der arbeiders, maar van het macht kwijt raken door hen, van hun nederlaag. Dat de naam wordt gebruikt door de nieuwe heersers om hun onderdrukingsorganen te vermommen, mag ons niet van de wijs brengen.

Of het kapitalisme in eerste instantie psychisch (dus door de zielstoestand der mensen) is bepaald, dat is een vraag die we in het bestek van dit antwoord moeten laten rusten. Het is een onderwerp dat we nog wel eens apart zullen behandelen.

Inzonder zegt: „U denkt de mens te veranderen door de samenleving opnieuw in elkaar te zetten. Dat is fout.” Als we het zo dachten als de inzonder het hier zegt, hadden we 't zeker fout. Er is in onze opvattingen geen sprake van een „opnieuw in elkaar zetten”, waardoor wij, de inelkaar-zetters „de mens” zouden veranderen. Wat we wel menen is, dat „de mensen” de maatschappij voortdurend veranderen en daardoor ook zichzelf.

J. H. P. te A. schrijft, dat de inhoud van Spartacus hem voor een deel wel interesseert, maar voor een ander deel afstoot, door onze voortdurende aanvallen op de Sovjet-Unie. Laten we elkaar goed begrijpen. Als we b.v. de politiek van de Nederlandse staat aanvallen, dan stoten we af degenen, die menen dat hier staat en bevolking een eenheid, en wel een waardevolle en gelukkige eenheid zijn. Hebben we dan echter de Nederlandse arbeiders aangevallen? Welneen!

We maken onderscheid tussen de arbeiders van een land en de staat van de heersende klasse van dat land. Ook voor Rusland. We weten ons klas-geenoten, lotgenoten in de onderdrukking, van de Russische arbeiders. Dat wat hen op de nek gekropen is, onderdrukt en uitbuit, dat bestrijden we. Het feit dat die Russische staat zich toet met de naam Sovjet-Unie, doet aan haar karakter van heersers-apparaat over de Russische arbeidersklasse, niets af. Dat die staat verbonden sluit of samenwerkt met de staat die ons verdrukt, of met een staat, die de Amerikaanse, Chinese, Bulgaarse of Franse arbeiders onderdrukt (of zoals bij het begin van deze oorlog met de Nazi-staat van Hitler „samenwerkte”), verwondert ons niet. Het is onze plicht, ook tegenover de Russische arbeiders, de waarheid te zeggen.

M. G. K. te A. meent, dat we te veel afbrekende en te weinig opbouwende kritiek brengen.

Dat kan wel; we zijn overtuigd dat we 't niet zo goed doen als het wel moest. Maar! Er is zo overweldigend veel dat afgebroken moet worden. En zoveel daarvan menen de mensen nog, dat verbeterd, opbouwend bevestigd moet worden. Het enige, waaraan wij opbouwende kritiek willen besteden, is dat wat de arbeidersklasse dient in haar strijd en groei tot heersende klasse, dat, wat het wordende communisme bevordert. Dus, om een paar voorbeelden te noemen: Het kapitalistisch stelsel, de partijen die de arbeiders bedriegen en macht over hen willen hebben, de staat die de arbeiders in het uitbuitersgareel dwingt — die moeten wij afbrekend critiseren. Maar een stuk strijd van de arbeiders tegen het kapitaal, de pogingen om zich te scholen, om eenheid met elkaar te krijgen, om de maatschappij en vriend en vijand daarin te begrijpen — al is het ook met nog zoveel fouten en zwakheden vermengd — die moeten wij met de uiterste zorgvuldigheid, opbouwend bespreken.

Th. P. te B. Uw schrijven wordt in de krant beantwoord.

D. E. te B. Idem.

J. T. S. te A. Idem.

S. S. te A. Idem.

Vele brieven schrijvers: Het principiële gedeelte van uw brief zal in deze rubriek behandeld worden.

Boekbespreking

A. Sparenburg. Wie was Dr. H. Colijn?
Uitgave: Leidsche Uitg.-Mij., Leiden.

De waarde van zo'n kleine brochure zit voor de arbeiders hierin, dat zij iets meer kijk krijgen op de staatsmannelijke eigenschappen van een der grote vertegenwoordigers van het nationale kapitaal. Alle baat helpt; de schrijver heeft van hier en daar enige gegevens bijeengebracht over de manier waarop Colijn zijn politieke en financiële carrière wist te maken, die het onthouden waard zijn. Dat Colijn op het laatste op het verkeerde grootkapitalistische paard wedde, is de eigenlijke grief, die de schrijver blijkbaar tot zijn aanval bracht.

Een in de brochure vermelde uitspraak van Colijn is nu (na het S.D. en S.S.-optreden en in verband met het optreden van de Geallieerd-Nederlandse ordetroepen in Indonesië) wel actueel. In de Atjeh-oorlog was het de gewoonte van de officieren van het koloniale leger, na het gevecht met geladen geweer in hinderlaag te leggen, bij de lijken der gesneuvelde Atjehers. Als dan 's nachts de bloedverwanten der doden kwamen om de lijken te bergen, werden zij neergeschoten. Colijn schrijft hierover in een brief: „Persoonlijk heb ik herhaaldelijk last gegeven tot het uitzetten van hinderlagen bij de lijken der gevallen; vaak zonder, dikwijls ook met succes. De bedoeling van al dergelijke handelingen is, den vijand de grootst mogelijke verliezen toe te brengen, noodzakelijke voorwaarden om de strijd te beëindigen.”

★ SPARTACUSBEWEGING 1919

Op de vraag van enige lezers, waarom in het vorige nummer geen herdenkingsartikel stond voor Rosa Luxemburg en Karl Liebknecht, antwoorden wij kort: „Het proletariaat moet afkeren aan heldenverering te doen”. Maar dit antwoord bleek onbevredigend te zijn, want, zo werd gezegd: „Zijn jullie dan niet de voortzitters van hun werk? Jullie voeren toch ook dezelfde aan!” Inderdaad waren wij te kort en moet het antwoord uitvoeriger zijn. Daarom het volgende: De kapitalistische maatschappij heeft een volge-massa nodig en dit wordt o.a. bereikt door de opvoeding, waarbij het valsheid wordt voorgesteld alsof de heersers door hun geestelijke eigenschappen, door hun kennis en hun moed, als het ware door de natuur zijn voorbestemd om de akens uit te delen. De opvoeding is er op gericht, dat wij ons minderen voelen van de anderen, aan wie wij gehoorzaamheid verschuldigd zijn. Wij dienen de ouders, in het bijzonder den vader, of een ouderen broer, tot de helden van onze sprookjes-kinderwereld te verheffen. Ver-volgens ook de vertegenwoordigers van het aarde of hemelse gezag. We leren en lezen over helden, toveren helden in onze fantasie, waaraan wij blindelings moeten overgeven. En we nemen genoegen met de eigen onderworpenheid, vermengd met de stille hoop, zelf ook nog eens een held of heldin te worden, zolang we ons geen eigen mening over de grote dingen om ons heen hebben gemaakt. Daar het veel inspanning kost alles weer af te leren, wat men ons heeft inge-bompt en aldus tot zelfstandig denken te komen, blijven de meeste mensen hun gehele leven kinderen, burgerlijk of kleinburgerlijk opgevoede kinderen, die het nodig hebben dit of dat, deze of gene te vereren: god of zijn woordvoerders, de „boven hen gestelde” machten, de ouders, of „de leiders” van de arbeidersbeweging.

Arbeiders die het ernst is met de strijd voor de maatschappelijke bevrijding, kunnen bij hun streven de heldenverering niet gebruiken. Zij waar-deren de kameraden, die met hen zijn, mogen ook tegenover hun kinderen de held niet spelen, brengen de vergiftigende burgerlijke opvoeding af, waar zij maar kunnen. En bij hen wordt het denken aan het voorbeeld, het bestuderen van de theorieën en de handelingen van hun voorgangers en leermeesters, geen her-denking bij speciale gelegenheden, geen heldenverering.

Rosa Luxemburg heeft haar nog betrekkelijk jonge leven verloren tijdens de strijd voor het communisme. Haar figuur vraagt niet „in dankbare herinnering op te zien”, vraagt geen verering om haar „heldendood”, want ze was geen „martelares”, ze bood niet vrijwillig haar rijke leven aan haar tegenstanders, even wreed en leeghoofd als het S.S.-krapul wat uit hen voortkwam. Zij had het leven hartstochtelijk lief, des te hartstochtelijker omdat het in dienst gesteld was van het enige mensensoort, dat de wereld van een totale vernietiging redden kan: de werkersklasse. Rosa Luxemburg kon niet anders zijn dan ze was, al zou ze ook niet anders willen zijn: een onvermoeid vechter, met het hoofd, met de pen, met het woord, en tenslotte ook met inzet van alles wat ze bezat. Als er in dit verband, sprake zou kunnen zijn van dankbaarheid, dan heeft Rosa Luxemburg, op haar beurt, het meeste van het geluk dat ze ondervond, de meeste schoonheid, de meeste van haar hartstochtelijke belevenissen, zoals alle socialistische, te danken aan het proletariaat met wie ze optrok. Optrok ook toen, nadat ze had gewaarshuwd, dat het moment van optreden verkeerd gekozen werd. Mee ging ze toch — en het kostte haar het leven — juist omdat ze niet was een heldin, die uitsteekt boven „het grauw”, omdat ze niet anders was dan Rosa Luxemburg, een communis-tische vrouw, die meegaat, altijd, met de onder-drukten, die zich verzetten.

Er zijn anderen van onze kameraden meer com-petent dan schrijver dezes, om de grote betekenis van haar marxistische geschriften te behandelen. Maar dat is hier ook niet de bedoeling. Iedereen, die de moeite neemt onze theoretische beschou-wingen te bestuderen, — en dat is niet de minst belangrijke taak voor communisten — kan weten, dat wij de wetenschap die zij ons schonk, getracht hebben in ons op te nemen. Veel van wat Rosa Luxemburg schreef is ook nu, in de sterk ver-anderde maatschappelijke omstandigheden, nog van groot belang, en zonder haar naam daarbij als een vlag te gebruiken, wordt dit voortdurend nog in onze beschouwingen verwerkt. De weten-schap van de Spartacus-beweging van 1919 is vlees van ons vlees, bloed van ons bloed.

En zoals het met Rosa Luxemburg is, zo is het ook met Karl Liebknecht. Zijn onze ideeën mede gevormd door haar, ons tegen welke samen-werking ook met de bourgeoisie, is het „NEEN”, dat hij de Duitse bezittende klasse in het gezicht slingerde bij zijn weigering in 1914 om voor de oorlogscredieten te stemmen.

Het is daarom wel goed, er op te wijzen, dat Henriëtte Roland Holst ongelijk heeft, in haar herdenkingsartikel in „De Vlam” van 12 Januari j.l., met haar bewering: „... Zij (Rosa Luxem-burg) bezat... het dialectisch vermogen, dat wist, hoe men geen politieke beginselen kan toe-

passen, zonder water in de wijn van het beginsel te doen.”

Rosa Luxemburg, zo zeggen wij, bezat integendeel juist het vermogen nimmer water in de wijn van het beginsel te doen. Omdat zij dit niet deed, is zij geen natuurlijke dood gestorven, maar met Karl Liebknecht op 19 Januari 1919 (zoals later zovelen door de nazi's) op beestachtige wijze vermoord.

Onjuist is de stelling dat, als Rosa Luxemburg en Karl Liebknecht niet vermoord waren geworden, onder hun leiding, die „gehoor” had, de Nazi's geen kans zouden hebben gekregen. Het is de burgerlijke gedachte, dat de proletarische revolutie een maakwerk is of kan zijn van leiders, „die gehoor hebben”. Het oude denkbeeld dat de „eenheid” van het proletariaat gemaakt kan worden, door „beproeft” leiders, die het zo goed weten; de gedachte dat de geest, de geest van de uitzonderlijke persoon, van de intellectueel, van den held en heldin, almachtig is en dat de massa die volgen moet.

Wat de verschillen ook mogen zijn op theoretisch gebied en vooral op dat van het praktische werk der „voorhoede”, van 1919 en nu — Luxemburg en Liebknecht leefden niet boven de massa, maar leefden en stierven met en in de massa. Handelen in de geest van Rosa Luxemburg en Karl Liebknecht is niet: het bewieroken van hen op gekijte herdenkingsdagen, maar het is het toepassen van het goede dat de Spartacusbeweging van 1919 bezat.

HET IK EN HET ZELF

De artikelen in Spartacus over Gemeenschappen en Gemeenschapsgevoelens zijn voor onze lezer H. H. uit Den Haag aanleiding geweest, zijn mening over deze onderwerpen uitvoerig uiteen te zetten. Onze beperkte ruimte laat niet toe, zijn schrijven als geheel af te drukken, zodat we een en ander samenvatten. In zijn standpunt staat hij niet alleen, zelfs menen we, dat hij een opvatting tot uitdrukking brengt, die in velen leeft. Hij spreekt allereerst over de mens. En daarvan zegt hij het volgende:

„Wij mensen komen de wereld insuizen als losstaande, volkomen op zichzelf staande robotjes (dat zijn machines, automaten, met armen, benen, hoofd enz., die dus in de vorm van mensen zijn gebouwd. Red. Sp.), welke evenwel de mogelijkheid hebben, elkaar te naderen. Maar ze naderen elkaar niet uit liefde of uit saamhorigheidsgevoel. Want deze twee laatste zijn onzin. Liefde enz. gemeenschapsgevoel berusten op zelfbehoud, egoïsme. Wij mensen zoeken elkaar op om ons zelve. Wij zijn zo onlosmakelijk met ons lieve, geestelijke en moele lichamelijke Ik verbonden, dat we ons niet kunnen voorstellen, anders met elkaar in aanraking te komen, dan om — vanzelfsprekend — daaraan iets voor ons zelve te hebben. Anders doen wij het niet... Liefde en gemeenschapsgevoel berust op het egoïsme, waarvan de mens een vlees geworden verspersoonlijking is... Voor het eigen Ik zijn de mensen buitengewoon goede staatslieden en diplomaten en voor de wereld, dus voor de mederobotten, niet.”

„In ons diepste bewustzijn hebben wij bij al onze handelingen, reacties, plannen, idealen, wegeringen en afwijzingen de overweging, of het belang van Ik er mee te verenigen valt. Reactionaire gezindheid, lafheid, egoïsme, maar ook idealisme, vooruitstrevendheid en dapperheid vloeien daaruit voort.”

„De mens is geen sociaal wezen, maar een gezelligheidsdier, zoals de wolven, die in horden optrekken.”

We geloven niet ver van de waarheid te zijn, als we vaststellen, dat de schrijver hier een wijd-verbrede mening weergeeft. Van de zelfzuchtige neigingen, die in ons allen huizen, is iedereen wel overtuigd. En velen, die dieper over de kwestie gedacht hebben, komen juist als de schrijver al gauw tot de conclusie, dat ook liefde, hulpvaardigheid, idealisme of opofferingszin ook

uit zelfzuchtige motieven voortspruiten. Immers, als de mensen een drang tot daden in zich voelen, die hen persoonlijk schade toebrengen, geven ze daaraan toch gehoor, omdat anders hun innerlijke gemoedsrust gestoord zou worden. Ze zouden zichzelf met verwijten overladen voor het verzuken van menselijke plichten. Langs deze weg kan men dan schijnbaar aannemelijk maken, dat toch zelfzucht de wezenlijk drijvende kracht voor alle handelen is. Zo zoekt ieder de bescherming van het eigen Ik bij alles wat hij denkt en doet.

De dragers van deze opvatting hebben schijnbaar sterke pijlen op hun boog, omdat inderdaad altijd is aan te wijzen, dat ieder de bescherming van zijn eigen Ik zoekt, bij alles wat hij denkt en doet. En toch is de hele zienswijze in haar strekkingen fout. Dat komt, doordat men zich geen rekenschap er van geeft, wat eigenlijk met dat Ik wordt bedoeld, wat het Ik eigenlijk is. Er wordt eenvoudig aangenomen, dat het zo ongeveer hetzelfde is als zelfzucht of egoïsme en bedenkt nog verder maar allerlei lelijke dingen, die er van gezegd kunnen worden. En hier zit nu juist de fout. We moeten bedenken, dat iedereen z'n eigen Ik heeft, dat het woordje Ik voor iedereen een andere inhoud heeft. Want er zijn geen twee mensen precies gelijk. Jansen heeft een ander Ik dan Pieterse en Gerritsen weer een ander.

Wat bedoelen we nu met het Ik van meneer Jansen? We bedoelen daarmee het totaal van zijn wensen, verlangens, zijn levensdoelen en het geheel van middelen om ze te verwezenlijken. Hij kan die verwezenlijken door met de ellebogen te werken, door trouwe kameradschap, door gierigheid, inhuligheid, door een steun voor, anderen te zijn. Al deze levensuitingen noemen we te zamen zijn Ik. En daarom heeft ook ieder mens een ander Ik. Het woordje Ik is dus een korte samenvatting, een handige gebruiksformule, die een hele wereld omvat. En voor ieder afzonderlijk is dus na te gaan, wat zijn Ik eigenlijk omvat.

Het is daarom zinloos, te zeggen, dat liefde, hulpvaardigheid en idealisme voortspruiten uit de-

De ingebonden jaargangen van „Spartacus” worden over ongeveer 14 dagen verzonden.

zelfde bron van de bescherming van het Ik, hoe-
wel het op zichzelf niet onjuist is. Alleen: we
hebben er in die formulering niets aan, omdat
het wezenlijke verschil van persoonlijkheid daar-
mee volkomen versluierd wordt. De een heeft als
wezenlijke inhoud van zijn Ik bijvoorbeeld dat
hij alleen om zichzelf denkt; een ander verwezen-
lijkt zijn Ik door het medeleven met en het steu-
nen van anderen.
Precies hetzelfde kan gezegd worden over de
zienswijze van onze lezer, dat we niets doen,
als we daaraan niets voor „onszelf” hebben. In-
derdaad is dat zo. Maar daarbij is dan te be-
denken, dat „onszelf” voor iedereen een andere
inhoud heeft en dat de een pas „zichzelf” wordt,
als hij voor anderen leeft, terwijl een ander „zich-
zelf” wordt, als hij zijn directe persoonlijke be-
langen nastreeft.

Wat voor ons in die hele kwestie van belang is,
is, dat we het Ik en het „zelf” niet als eeuwige
onveranderlijkheden zien, maar juist omgekeerd,
dat ze voortdurend veranderen. Ons hele leven
is een verandering van ons Ik en ons „zelf”. En

daarin ligt onze groei. Ons Ik is in onze jeugd
heel wat anders dan op rijpere leeftijd. En tevens
moeten we zien, dat het Ik en het „zelf” niet
alleen voor alle mensen afzonderlijk verschilt,
maar dat het tegelijk klassenmatig gebonden is.
Het Ik van de couponnetjesknipper verschilt
hemelsbreed met dat van iedere andere sociale
laag, in het bijzonder van dat van de revolutio-
naire proletariër. Daarom is het zinloos, een-
voudig te zeggen, dat ieder de bescherming van
het eigen Ik zoekt bij alles wat hij denkt of doet.
Het komt juist op de verschillende inhouden
van het Ik aan.
Het Ik en het „zelf” moeten we ook als ver-
anderlijkheden zien, omdat we daarmee inzicht
krijgen in de veranderingen, die zich in de men-
sen voltrekken en hoe ze in de loop van de
komende tijden tot nieuwe mensen kunnen wor-
den. De warreling van de komende tijden drijft
de onderste lagen der bevolkingen van alle lan-
den tot grotere samenhang, tot inniger samen-
werken en samen strijden en in deze strijd ver-
anderen ze tegelijk hun Ik en hun „zelf” in de
richting van het één voor allen en allen voor één.

RANGEN EN STANDEN ONDER GEREPATRIEERDEN

Wij lezen in „De Waarheid” van 7 Januari 1946,
dat de Koningin per radio de eerste zending uit
Indië gerepatrieerden heeft toegesproken. De
Koningin wenste hen rust en een spoedig herstel
van krachten toe en drukte ons op het hart hun
voorbeeld van strijd en opofferinggezindheid
steeds voor ogen houden.
Het moet voor de gerepatrieerden een prettig ge-
voel zijn zo te worden toegesproken en ook mo-
chten de reeds sinds maanden uit Duitsland terug-
gekeerde gevangenen en arbeiders de redevoer-
ing mee aanhoren, die, zoals de Koningin zei,
ook voor hen bedoeld was.

Twee dagen later, namelijk op 9 Januari 1946,
lezen wij in „Het Parool”, dat de uit Duitsland
gerepatrieerde Nederlanders hun aan de grens
afgegeven bezit in rijksmarken thans terug kun-
nen ontvangen tegen de koers van 100 R.M. à
f 26.50. Tenminste, dat moet aangevraagd worden
en wel door: Ten eerste, een verklaring in te
zenden van den Directeur van het Gewestelijk
Arbeidsbureau, die bij de betreffende persoon
„bemiddeld” heeft, waarin moet staan, dat de
betreffende persoon er werkelijk niet „onderuit”
kon; ten tweede door een door de P.O.D. afge-
geven bewijs van politieke betrouwbaarheid in te
zenden; en ten derde door het bedrag op te
geven, dat de betreffende persoon verschuldigd
is aan voorschotten en steun.

Wij hebben ze terug zien-komen, in lompen, op
vrachtwagens, bleekjes juichend, toen ze binnen-
kwamen. Wij hebben gehoord, hoe de „repa-
trieringsambtenaar” een uit een concentratie-
kamp in Polen teruggekeerde mishandelde, bij
aankomst op het perron zei: „U moet natuurlijk
werk gaan zoeken.” Wij zagen ze, met T.B.C.,
kaal door de typhus, lopend van Volksherstel
naar de „Stichting” en daar vandaan naar de
Arbeidsreserve en de Arbeidsbeurs. En nu schrij-
ven ze briefjes en geven bedragen op om mis-
schien iets van hun bezit terug te krijgen.

Van een toespraak tot deze mensen hebben wij
toen ze bij duizenden terugkeerden, niets ge-
hoord. Zouden ze minder gedaan, minder onder-
vonden, minder geleden hebben? Was het con-
centratiekampleven of het leven in de onder de
bommenregen verpulverde slavenbarakken niet
zo, dat wij ons het voorbeeld van strijd en op-
offeringgezindheid van deze mensen pas voor
ogen moeten houden, nu de uit Indonesië terug-
kerende hogere en lagere ambtenaren van het
Nederlandse koloniale bewind worden toege-
sproken?

Er zit, volgens onze mening, iets anders achter.
De toespraken tot de uit Indonesië teruggekeer-
den geven, naast een indruk van de door de Ja-

panners veroorzaakte ontberingen, ook een in-
druk van de door de na-oorlogse ontwikkeling
in Indonesië geleden ellende. Deze indruk ver-
wekt direct, als gevolg, een meer of minder sterk
haatgevoel. Natuurlijk zijn er, door eeuwenlange
onderdrukking, willekeur van ambtenaren, uit-
zuiging door verschillende beschaving-brengende
landbouwstelsels, die als volkomen normale be-
geleidingsverschijnselen, massale hongeroedeem
en sterfte door uitputting veroorzaakten, onver-
antwoordelijke en misschien zelfs gruwelijke da-
den gepleegd. Door de algemene indruk wordt
een algemeen haatgevoel gewekt. Dat is nodig.
Het Nederlandse kapitaal vecht 'n belangenstrijd
uit en, zoals elke kapitaal-groep dat doet, pro-
beert zij — ook geestelijk — de bevolking van
haar land tegen het „vijandige” op te zetten. Dan
kan met behulp van de hele bevolking de strijd
tegen de ander gestreden worden. Een naam is
daaraan wel te geven.

Bij de terugkeer van de uit Duitsland gerepati-
eerden was deze campagne niet nodig, de strijd
was uitgevochten. Het Westerse kapitaal, waar-
van het Nederlands een klein, afhankelijk deel
uitmaakt, had overwonnen. Haat tegen de over-
wonnen was reeds door hem zelf, in een vijf
jaar lange bezetting, in grote mate aangeweekt
in nationale zin, zoals het kapitaal welgevallig is.
De zo begeerde haat tegen „den Duitser” is
algemeen.

De haat of alleen maar de afwijzende houding
tegenover den Indonesiër is niet zo algemeen, ge-
zien de verschillende sympathiestakingen. Maar
kweek het aan, door o.a. toespraken te houden
over „berichten van al het gruwelijke, dat U is
overkomen.” Dan zal het gevaar van een sterk
solidariteitsgevoel met den Indonesiër de onder-
werping van dezen „multiraar” niet meer be-
dreigen.

En de arbeidsslaaf uit Duitsland, die terug kwam
als een bedelaar gekleed, als een bedelaar vra-
gend om een nieuw stuk kleren, als een bedelaar
gedwongen te vragen om zijn aan de grens afge-
geven bezit, loopt in de Arbeidsreserve of hoe
de oude werkverschaffing nu mag heten. De an-
dere afdeling gerepatrieerden waarvoor 4 ploegen
bootwerkers een dag en een nacht werk hadden
om de bagage te lossen, moet rusten en haar
krachten herstellen.

De arbeidersklasse laat haar gedachten hierover
weinig of niet gaan. Maar gaat zij eenmaal voelen
dat solidariteit met elken arbeider, binnen welke
landsgrenzen hij ook woont, welke taal hij ook
spreekt, of welke huidskleur hij ook heeft, het
eerste arbeidersbelang is, dan ligt daar het begin
van 't gezamenlijk omver werpen van die mach-
ten, die hen van elkander gescheiden houden.

GREPEN uit de revolutionnaire literatuur

„Modesta” van Ben Traven verplaatst ons
in de oerwouden van Mexico, waar in d
„monterias” de indiaanse proleten worde
mishandeld en uitgebuit, om de werel
van het mooie mahoniehout te voorzien

Als de dictatuur in Mexico begint te war-
kelen en overal opstandige beweginge
komen, breekt ook onder deze verslaafde
en uitgemergelde Indianen de opstand los

En nu kwamen ze, de ene compania na de an-
dere, bij de eerste nederzetting aan. Achter hen
lagen de jungle en de monterias met al hu-
ellende en verschrikkingen. Vóór hen hun dorpen
hun vaders en moeders. Vóór hen vrijheid e
land. Vóór hen: „Tierras libres para todos, tierra
sin capataces y sin amos! Vrij land voor alle
land zonder beulen en meesters.”

Zij ontroerden er zozeer van, dat ze wel hadde
kunnen schreien, toen El Profesor de hele troe
om zich heen had verzameld en zei: „Luister
muchachos, zelfs al zouden we verliezen, zelfs a
werden we allemaal door de kogels van de rurs
les en federales neergeschoten, zelfs, als er gee
een van ons ooit vrijheid en land zou veroveren
Dat wij de monterias overweldigd hebben, d
wij deze tocht voor ons zelf ondernamen, dat w
op het ogenblik omdat we „het zelf willen, a
vrije mannen hier staan, verlost van alle lijfeigen
schap, dat alleen al is ons leven en dat van on
elk afzonderlijk waard geweest. Fénmaal v
geweest te zijn, al was het ook maar drie maan
den, is meer waard dan honderd jaar als gehoor-
zame knechten te leven. Als wij nu vallen, da
vallen wij niet meer als peones en als gehangene
en gegeselden. — als we nu mochten vallen, da
vallen we als vrije wereldburgers, als vrije rebel-
len, als echte soldaten van de revolutie.”

„Ja, ja, professor. Dat is de „waarheid!” riepe
de honderden muchacho's, die daar bijeen ware
„Wij zijn vrij en wij zijn de strijders voor d
vrijheid voor allen, voor boeren en voor arbe
ders, allen verenigd!”
„Juist gezegd, muchacho's, goed gezegd!” riep
Professor van af de boomtak, waarop hij zat on
het hele veld met alle muchacho's goed te kunne
overzien. „Wij zijn vrij. Maar wij zijn niet slecht
vrij voor ons zelf alleen. Als vrije mensen hebbe
wij ook een taak te vervullen. Als vrije mense
zijn wij strijders voor de vrijheid van allen, di
nu nog onvrij zijn, voor alle boeren en arbeide
en allen verenigd tot dezelfde strijd om de vrij-
heid.”
„Leve de Vrijheid! Leve El Profesor! Hoog d
strijd voor Land en Vrijheid!” Dat riepen d
muchacho's geestdriftig.

VERGADERINGEN

V.S.V. Amsterdam-Centrum.

Maandag 28 Januari a.s. in gebouw „De Arend”
Breeuwerstraat hoek Planciusstraat. Aanvang
8 uur.

Onderwerp: Is Stalinisme Communisme?

V.S.V. Rotterdam Rechter-Maasoever.

Zondag 27 Januari a.s. in de zaal Stam de Jong
Heemraadsplein (noodwoningen). Aanvang hal-
f elf.

Onderwerp: Wat wil de Spartacus-beweging?

Voor de Spartacus-lezers van Hilversum.

Iedere Vrijdagavond bespreking van belangrijk
onderwerpen met gelegenheid tot discussie, in
„Ons Gebouw”, Havenstraat. Aanvang 8 uur.

Spartacus-lezers van Enschedé.

Houdt de avond van 4 Februari a.s. vrij voor ee
V.S.V.-vergadering in de zaal van Hotel „Cord
cordia” op de Markt. Onderwerp: „Staat en so-
cialisme”. Vrije discussie. Aanvang 8 uur.

Februari 1946

Prijs 15 cent

6e Jaargang - No. 5

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur:
TJEERD WOODSTRA
Adm.-uitgeverij „De Vlam” - Amsterdam

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Adm. red. en adm. Utrechtsestraat 44
Postgite 168797 ten name van
Uitgeverij „De Vlam” - Amsterdam

★ HET GEHEIME WETEN

Gedurende het debat in de oude Volken-
bond te Genève over de zogenaamde
sancties tegen Italië wegens zijn overval
op Abessinië, vertelde men een kleine
anecdote. Voor de vergaderzaal in Genève
stonden journalisten en andere geïnteres-
seerden uit alle mogelijke landen, die de
besprekingen niet mochten bijwonen. Ze
wachten met spanning op het einde van
het debat. Plotseling ging de deur open, en
naar buiten kwam een bekende Oostenrijk-
se journalist, zo één van de soort, die bijna
uitgestorven is, één, die werkelijk, en met
humor schrijven kon. Men bestormde hem
met vragen naar de stand en het te ver-
wachten resultaat der sanctie-debatten.
Zal de Volkenbond tenminste pro forma
tot maatregelen tegen Mussolini's roof-
tocht, in de vorm van economische sanc-
ties, besluiten? De zo overvallen journalist
verkondigde met geheimzinnig stemgeluid:
„Het staat wel zo goed als vast, dat tegen
Abessinië geen sancties genomen worden.”
Dat was een geestig antwoord, en wij
hopen, dat de diepere humor ook nog door
de huidige lezersgeneratie gewaardeerd
kan worden, ondanks de nog steeds wo-
dende totale oorlog tegen elke zin voor
humor. Diepere humor? Dieper dan een-
voudig die, dat de journalist zijn eigen
ongeloof en dat van de vragers aan de
ernst van eventuele sancties tegen het
agressieve Italië in het onverwachte an-
woord hulde, dat het aangevallen, zwakke
Abessinië geen sancties der Volkenbond-
staten te vrezen had? Jawel, het antwoord
had nog een diepere geestigheid, die eigen-
lijk geen geestigheid meer is, maar bitter-
heid. Een journalist van internationale
reputatie, voortdurend getuige van alle
belangrijke politieke gebeurtenissen, be-
kend met alle persoonlijke kwaliteiten van be-
tekenis, sprak hier, zonder het uitdrukke-
lijk te zeggen, ongeveer het volgende uit:

ger uit, om deze moord-tocht te verhinde-
ren en Leon Blum ook niet. Wij spelen
een houding, waaraan we zelf het minst
gelooven en waarvan we weten, dat nie-
mand eraan gelooft, maar we doen, alsof
we iets weten, dat de anderen, de „leken”
niet weten. We spelen politieke geheime
wetenschap, de kennis of het vermoeden
van feiten en samenhang, die de eenvou-
dige mens onbekend zijn. Niets van dit

alles bestaat in werkelijkheid. Iedereen
weet alles of vermoedt het minstens of
kon het tenminste weten of vermoeden,
als hij moeite deed. Wij maken legenden,
vooral de legende van onze belangrijkheid
en hiervan leven wij.

Dit alles ligt in het geestige antwoord, dit
is haar diepere, ironische bitterheid. Als
hij, die dit gezegd heeft, nog leeft, moet hij
het ons vergeven, dat wij zijn naam niet
noemen, we hebben hem jammer genoeg
vergeten. Maar dat hindert niet. Als hij
nog leeft, dan leest hij dit artikel toch niet,
want hij was altijd een echte burger, en

Arbeiders,

Weer wordt ge opgeroepen om te demonstreren. Men roept u op, om de politiek van
Van Mook, van de „democratische” Nederlandse regering, de politiek van een over-
eenkomst tussen de regeringen van Schermerhorn en Sjahrir, te steunen.
Men zegt u, dat gij die moet steunen tegen het streven van de reactionaire scherp-
slijpers, die willen dat er een openlijke en bloedige onderwerpsstrijd gevoerd zal wor-
den tegen de in opstand zijnde Indonesische bevolking.
Zeer zeker is er verschil tussen de voorstellen, die Van Mook naar Batavia bracht en
het scherpe optreden, dat het „Trouw”-kapitaal eist.

MAAR HET IS DEZELFDE POLITIEK!

Het is de politiek van het Nederlandse, op verdere uitbuiting en uitpersing azende,
groot-kapitaal. Beiden, „democraten” en reactionairen, willen hetzelfde doel: Zover
mogelijk herstel der heerschappij over de 70 miljoen werkers in Indonesië.

ALLEEN DE MIDDELEN VERSCHILLEN!

De regering, wier politiek gij geroepen wordt te ondersteunen, is mede-verantwoordelijk
voor de bombardementen van Soerabaja, voor het verbranden der Javaanse dorpen, voor
het uitmoorden van Bekassi, voor de dood van tienduizenden Indonesiërs.
Eerst toen haar geweld ver tekort bleek te schieten, sloeg zij de weg in naar de over-
eenkomst met de regering Sjahrir.

Onder toezicht en medewerking van de vertegenwoordigers van het Engelse kapitaal,
het grootste koloniale roof-kapitaal dat de wereld ooit zag, zal er nu door drie
regeringen onderhandeld en beslist worden, hoe de macht over de Indonesische arbe-
ders en boeren en hoe de haken, die daaruit geperst kunnen worden, zullen worden
verdeeld. Verdeeld tussen de oude heersers van het Nederlandse kapitaal, de nieuwe
opkomende heersersklasse in Indonesië, en het Engelse en andere grootkapitaal der
wereld.

Arbeiders, is het uw bedoeling, dáárvoor te demonstreren?

Als er in u iets leeft aan solidariteit met de werkers van Indonesië, die met geweld en
door overeenkomsten der oude en nieuwe heersers tot de werkslaven van het kapitaal
worden gemaakt,

als gij begrijpt dat het lot van alle verdrukten, van alle ellendigen, zowel hier als daar,
met elkaar is verbonden,

als gij wilt demonstreren tegen de moord en roofpolitiek der scherp-slijpers:

Vergeet dan de slappende moord en de huichelende diefstal niet!

Keert u tegen het doel en de middelen van beide.

Laat het woord van arbeider tot arbeider gaan:

Geen werk voor de moord op de arbeiders van Indonesië.

Geen soldaten, geen schepen voor het imperialistische kapitaal.

Geen steun aan de politiek van verslaving der Indonesische en Hollandse werkers.

En laat dat woord horen waar het verstaan en tot daad kan worden:

IN DE BEDRIJVEN!

COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”.